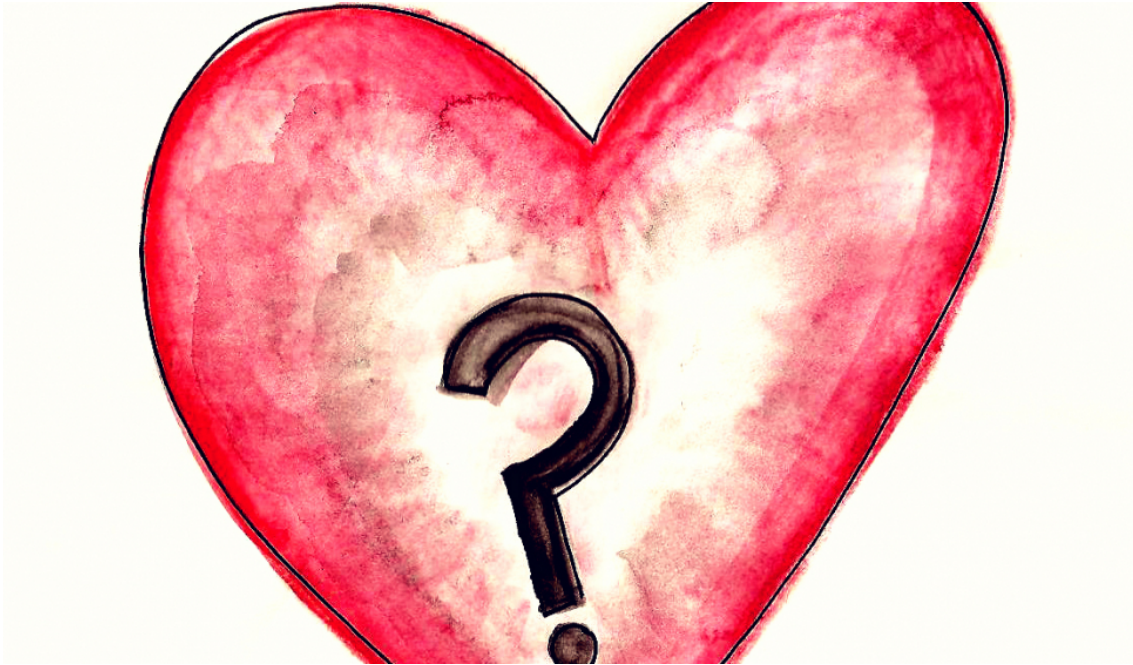


Educar l'afectivitat

Dll, 17/06/2019 per Secretariat Int...

[Després del Sínode dels Joves](#)



(Guillem López / Secretariat Interdiocesà de Joventut) Els afectes són imprescindibles per a una vida plena. Però cal educar-los perquè contribueixin realment a la felicitat de la persona, que ha d'adquirir domini de si mateixa, i no ser esclava de les passions.

En el Nou Testament Jesús subratlla que no n'hi ha prou amb abstenir-se de fer el mal, sinó que cal canviar el cor. Els seus ensenyaments són una constant apel·lació a la conversió del cor: l'home bo, del bon tresor del seu cor treu coses bones, i el dolent del seu mal treu coses dolentes: perquè de l'abundància del cor parla la boca (Lc 6,45).

La moral cristiana construeix sobre el fonament ferm de la dignitat de l'home, del respecte i la sintonia amb tot el que exigeix la seva naturalesa i li és propi. I en la mesura que ho aconseguim, se'ns fa més accessible la felicitat i la santedat.

Els sentiments afavoreixen o entorpeixen una vida psicològicament i espiritualment sana. Aquests aporten a la vida gran part de la seva riquesa, i resulten decisius per a una vida aconseguida i feliç. Per a això cal educar el cor, en el propi esforç personal per millorar, i la gràcia de Déu.

Entre el sentiment i la conducta hi ha un pas important, la llibertat personal. Es produeix llavors una decisió personal, que està en part en aquest moment concret i en part abans, en el procés previ d'educació i autoeducació. (San Josemaría, *Forja*, n. 750)

No podem canviar la nostra herència genètica, ni la nostra educació, però sí que podem pensar en el present i en el futur, amb una confiança profunda en la gran capacitat de transformació de l'home a través de la formació, de l'esforç personal i de la gràcia de Déu que actua en un cor obert.

L'educació ha de prestar una atenció particular a l'educació moral, i no quedar-se només en qüestions com el desenvolupament intel·lectual, la força de voluntat o l'estabilitat emocional. Ha d'ajudar a aprendre, a gaudir fent el bé i sentir disgust fent el mal.

Per als primers cristians, el sentit positiu de l'afectivitat humana era una cosa connatural i molt propera. Com diu Sant Pau: "Tingueu els mateixos sentiments que tingué el Crist Jesús". El Catecisme de l'Església Catòlica parla també de la importància d'implicar la vida afectiva en la santedat: «La perfecció moral és que l'home no sigui mogut al bé únicament per la seva voluntat, sinó també pel seu apetit sensible segons aquesta paraula del salm: "Ple de goig i amb tot el cor, aclamo el Déu que m'és vida", (Sl 84,3) »(Catecisme 1.770).

Amb una bona educació dels sentiments, costa menys esforç portar una vida de virtut i arribar a la santedat. També de vegades tendim a identificar obligació amb coacció, percebem la idea del deure com una pèrdua de llibertat, i això és un error en el desenvolupament emocional. Actuar conforme al deure és una cosa que ens perfecciona. Així, a més, s'aconsegueix un grau de llibertat molt més gran, perquè la felicitat no està en fer el que un vol, sinó en voler el que un ha de fer.

Guillem López és prevere, membre del SIJ i delegat de Joventut de la diòcesi de Terrassa.